

<Precationes>

<Εὐχαί>

1 <Εὐχή>

Ὁ Θεὸς ὁ δίκαιος καὶ αἰνετός, ὁ Θεὸς ὁ προαιώνιος, εἰσάκουσον ἀμαρτωλοῦ ἀνδρὸς τῆ ὥρα ταύτη. Ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεός, ἐπάκουσόν μου ἐν ἰσχύϊ, μὴ μνημονεύων ἐν ταύτῃ μου τῆ προσευχῆ τῶν ἀεὶ καὶ εἰσαεὶ παρακοῶν τῆς ἐμῆς ἐξουδενώσεως. Ἐπάκουσόν μου, Κύριε, ἐπάκουσόν μου ἐν πυρὶ προσευχῆς, ὡς ποτε τοῦ σοῦ Προφήτου. Ναί, ὁ Θεὸς τῶν ἁγίων Δυνάμεων· ναί, ὁ τῶν ἀσωμάτων ποιητής· ναί, ὁ εἰπὼν, αἰτεῖτε, καὶ λήψεσθε. Μὴ βδελύξη με τὸν ἀκάθαρτα τὰ χεῖλη περιβεβλημένον καὶ ἐν ἀμαρτίαις συγκεχωσμένον. Ἐπάκουσόν μου ὁ ἐπαγγειλάμενος ὑπακούειν τῶν ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένων σε, καὶ κατεύθυνον τὰ διαβήματα τῶν δούλων σου καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης. Συμπάθησον ἀκάκοις παισὶν ἐπὶ ξένης οὔσιν, ὁ εἰπὼν· γίνεσθε ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί. Ἐκέκραξά σοι ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, ὁ Θεός. Ὁ Θεός, ἐπάκουσόν μου· ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς καὶ τῶν ἐπὶ ξένης μακράν. Ἐπιτίμησον πᾶσι τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασιν ἀπὸ προσώπου τῶν παίδων σου. Ἐπιλαβοῦ ὄπλου καὶ θυρεοῦ, καὶ ἀνάστηθι εἰς τὴν βοήθειαν αὐτῶν. Ἐκχεον ῥομφαίαν καὶ σύγκλεισον ἐξεναντίας τῶν καταδιωκόντων αὐτούς. Εἶπέ, εἶπέ, ὦ Κύριε, Κύριε, τῆ ψυχῆ αὐτῶν· σωτηρία σου εἰμὶ ἐγώ. Ὑπαναχωρησάτω ἀπὸ τῆς διανοίας αὐτῶν πνεῦμα δειλίας, πνεῦμα ἀκηδίας, πνεῦμα ὑπερηφανίας καὶ πάσης κακίας, καὶ κατασβεσθήτω αὐτῶν πᾶσα πύρωσις ἐκ διαβολικῆς ἐνεργείας συνισταμένη. Φωτισθήτω αὐτῶν τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τῷ φωτὶ τῆς γνώσεώς σου, ἵνα καταστήσαντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τῆς ἁγίας καὶ προσκυνητῆς Τριάδος, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας, δοξάσωσιν εἰς αἰῶνα αἰῶνος σὺν Ἀγγέλοις καὶ πᾶσι τοῖς ἀπ' αἰῶνος εὐαρεστήσασιν τῷ Θεῷ τὸ πάντιμον καὶ φυλακτήριον ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν. 2 <Εὐχή> Δέσποτα Κύριε, ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, Βασιλεῦ τῶν αἰῶνων, εὐδόκησον ἀνοιγῆναί μοι θύραν τῆς μετάνοίας, ὅτι ἐν ὁδύνῃ ψυχῆς ἵκετεῦώ σε. Ἐπίβλεψον τῆ πολλῇ σου εὐσπλαγχνίᾳ, καὶ πρόσδεξαί μοι τὴν δέησιν, καὶ μὴ ἀπόση μου τὴν ἱκεσίαν, ἀλλὰ σύγγνωθί μοι τῷ ἐν πολλοῖς πταίσμασιν εὐρεθέντι. Κλῖνον τὸ οὖς σου εἰς τὴν δέησίν μου, καὶ συγχώρησόν μοι πάντα ὅσα, ὡς ἄνθρωπος ἡττηθεὶς τῆ προαιρέσει μου, εἰργασάμην κακά. Ζητῶ γὰρ ἄνεσιν καὶ οὐχ εὐρίσκω διὰ τὸ τὴν συνείδησίν μου εἶναι μεμολυσμένην· ἀλλ' οὐδὲ εἰρήνη ἐστὶν ἐν ἐμοὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀνομιῶν μου. Ἄκουσον, Κύριε, καρδίας ἐν ὁδύνῃ βοώσης πρὸς σέ, καὶ μὴ πρόσχες τοῖς φαύλοις μου ἔργοις, ἀλλ' ἐπίβλεψον ἐπὶ τὴν ὁδύνην τῆς ψυχῆς μου, καὶ τάχυνον τοῦ ἰάσασθαι με δεινῶς τετραυματισμένον, καὶ δός μοι καιρὸν ἀνανήψεως κατὰ τὴν χάριν τῆς φιλανθρωπίας σου, καὶ ῥῦσαί με ἀπὸ τῶν κακίστων ἔργων μου, καὶ μὴ ἀνταποδῶς μοι ἄξια, ὧν ἔπραξα, ἵνα μὴ τελειῶς ἀπόλωμαι καὶ πάσης προθυμίας ἐρημωθῶ καὶ ἐννοίας εἰς τὸ διορθώσασθαι ἑμαυτόν. Προσπίπτω οὖν τοῖς οἰ κτιρμοῖς σου τοῦ ἐλεῆσαι με ἐπὶ γῆς ἐρριμμένον ἐν καταδίκη ἔργων μου. Ἀνακάλεσαί με, Δέσποτα, τὸν αἰχμάλωτον κατεχόμενον ὑπὸ τῶν πράξεών μου, καὶ ὡς ὑπὸ ἀλύσεως σφιγγόμενον· σὺ γὰρ ὁ μόνος οἶδας λύειν πεπεδημένους, καὶ ἰᾶσθαι τὰ ἄδηλα τραύματα, ἃ σὺ ὁ μόνος ἐπίστασαι, ὡς τῶν κρυπτῶν γνώστης. Ὅσα γὰρ πάθη πρόσεστί μοι κακῶν, εἰς πάντα σε εὐρίσκω ὀνομαζόμενον ἰατρὸν τῶν κακῶς ἐχόντων, θύραν τῶν ἔξω παροδουρομένων, λυτρωτὴν τῶν ἀπαγομένων, ἐπέχοντα ἀεὶ τὴν χεῖρά σου καὶ μὴ ἐπαφιέντα τὴν ὀργὴν σου τὴν τοῖς ἀμαρτωλοῖς ἡτοιμασμένην, ἀλλὰ διὰ τὴν πολλὴν σου

φιλανθρωπίαν διδόντα ἡμῖν καιρὸν ἀνανήψεως· σὺ γὰρ εἶ ὁ ταχὺς ἐν ἔλεει καὶ βραδὺς ἐν κολάσει. Θέλησον οὖν ὀρέξαι μοι χεῖρα καὶ ἀναστῆσαί με ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἀνομιῶν μου, ὁ μὴ τερπόμενος ἐν ἀπωλείᾳ ἀνθρώπου καὶ μὴ ἀποστρεφόμενος πρόσωπον ἐν δάκρυσιν εἰς σὲ ἀτενίζοντος. Εἰσάκουσον, Κύριε, φωνὴν τοῦ δούλου σου βοῶντος πρὸς σέ, καὶ ἐπίφανον τὸ πρόσωπόν σου εἰς ἐμὲ τὸν ἐσκοτισμένον, καὶ φώτισόν με τῇ τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος παρουσίᾳ, καὶ χάρισαί μοι μιαιφῶ προθυμίαν, καὶ στρέψον, Κύριε, τὸν κοπε τόν μου εἰς χαρὰν ἐμοί, καὶ διάρρηξον τὸν σάκκον μου, καὶ περιζῶσαί με εὐφροσύνη, καὶ ἀνοιγῆτω μοι ἡ θύρα τῆς βασιλείας σου, ὅπως εἰσελθὼν ἐν αὐτῇ δοξάζω τὸ πανάγιον ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. 3 Εὐχή Κύριε, Βασιλεῦ ἐπουράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, παρακλήθητι καὶ συγχώρησόν μοι τῷ ἀναξίῳ δούλῳ σου, εἴ τι ἥμαρτον σήμερον ὡς ἄνθρωπος, μᾶλλον δὲ ὡς ἀπάνθρωπος· τὰ ἐκούσιά μου πταίσματα καὶ τὰ ἀκούσια· τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ· τὰ ἐκ συναρπαγῆς καὶ ἀπροσεξίας, καὶ πολλῆς μου ῥαθυμίας καὶ ἀμελείας· ἦτε τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον ὦμοσα, ἦτε αὐτῷ ἐπιώρησα, ἢ ἐβλασφήμησα κατὰ διάνοιαν, ἦτε τινὰ ἐλοιδόρησα, ἢ ἐσυκοφάντησα, ἢ ἐλύπησα, ἢ τινι κατηρασάμην, ἢ ἐν τινι παρώργισα, ἢ ἐψευσάμην, ἢ φίλος κατῆλθε πρὸς με καὶ αὐτὸν παρείδον, ἦτε ἀδελφὸν ἔθλιψα καὶ παρεπίκρανα, ἢ ἰσταμένου μου εἰς προσευχὴν καὶ ψαλμῳδίαν ὁ νοῦς μου ὁ πονηρὸς εἰς τὰ βιωτικὰ καὶ πονηρὰ περιεπόλευσεν, ἢ παρὰ τὸ πρέπον ἐτρύφησα, ἢ εὐτράπελα ἐλάλησα, ἢ ἀφρόνως ἐγέλασα, ἢ ἐκενοδόξησα, ἢ ἐγαστριμάργησα, ἢ ὑπερηφανευσάμην, ἢ κάλλος μάταιον ἐθεασάμην, ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἐθέλχθην, ἢ τὰ μὴ δέοντά μοι ἐφλυάρησα, ἢ τὸ ἐλάττωμα τοῦ ἀδελφοῦ μου ἔβλεψα καὶ τὰ ἐμὰ ἀναρίθμητα ἐλαττώματα καὶ παραπτώματα παρέβλεψα, ἦτε τῆς εὐχῆς μου ἠμέλησα, ἦτε τι ἄλλο πονηρὸν ἐποίησα. Ταῦτα πάντα, καὶ ἄλλα ἃ ἔπραξα, καὶ οὐ μέμνημαι, ἐλέησόν με, Κύριε, καὶ συγχώρησόν μοι τῷ ἀχρείῳ δούλῳ σου, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος, ἵνα ἐν εἰρήνῃ κοιμηθῆσομαι καὶ ὑπνώσω ὁ ἄσωτος ἐγώ, δοξάζων σε σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. 4 <Εὐχή> Μεγαλύνων μεγαλύνω σε, Κύριε, ὅτι ἐπέιδες ἐπὶ τὴν ταπείνωσίν μου, καὶ οὐ συνέκλεισάς με εἰς χεῖρας ἐχθρῶν, καὶ ἔσωσας [με] ἐκ τῶν ἀναγκῶν τὴν ψυχήν μου. Καὶ νῦν, Δέσποτα, σκεπασάτω με ἡ χεὶρ σου, καὶ ἔλθοι ἐπ' ἐμὲ τὸ ἔλεός σου, ὅτι τετάρακται ἡ ψυχὴ μου, καὶ κατώδυνός ἐστιν ἐν τῷ ἐκπορεύεσθαι αὐτὴν ἐκ τοῦ ἀθλίου σώματος τούτου, μήποτε ἢ πονηρὰ τοῦ ἀντικειμένου χεὶρ συναντήσῃ αὐτῇ, καὶ παρεμποδίσῃ ἐν σκότει διὰ τὰς ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει ἐν τῷ βίῳ τούτῳ γενομένας μοι ἁμαρτίας. Ἰλεώς μοι γενοῦ, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, καὶ μὴ ιδέτω ἡ ψυχὴ μου τὴν ἐξοφωμένην ὄψιν τῶν πονηρῶν δαιμόνων, ἀλλὰ παραλαβέτωσαν αὐτὴν Ἄγγελοί σου φαιδροὶ καὶ φωτεινοί. Δὸς δόξαν τῷ ὀνόματί σου τῷ ἁγίῳ, καὶ τῇ σῇ δυνάμει ἀνάγαγέ με εἰς τὸ θεῖόν σου βῆμα. Ἐν τῷ κρίνεσθαι με μὴ καταλάβῃ με ἡ χεὶρ τοῦ ἄρχοντος τοῦ κόσμου τούτου εἰς τὸ κατασπᾶσαί με τὸν ἁμαρτωλὸν εἰς βυθὸν ἄδου, ἀλλὰ παράστηθί μοι καὶ γενοῦ μοι σωτὴρ καὶ ἀντιλήπτωρ. Ἐλέησον, Κύριε, τὴν ῥυπωθεῖσαν τοῖς πάθεσι τοῦ βίου τούτου ψυχὴν μου· καὶ εἴ τι ὡς ἄνθρωπος κατὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς φύσεως ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ κατὰ διάνοιαν ἐπλημμέλησα, ὁ ἔχων ἐξουσίαν ἀφιέναι ἁμαρτίας, συγχώρησόν μοι, καὶ ἄφες μοι ἵνα ἀναψύξω καὶ εὐρεθῶ ἐνώπιόν σου μὴ ἔχων σπῖλον ἢ ῥυτίδα, ἀλλ' ἄμωμος καὶ ἀκηλίδωτος προσδεχθεῖν ἐν χερσὶ σου, Δέσποτα· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας. 5 Εὐχή Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ μου, ἡ ἄρρητος ἡδονή, τὸ σωτήριον ὄνομα, δώρησαί μοι τῷ ἀναξίῳ δούλῳ σου κατάνυξιν καὶ φωτισμὸν καρδίας, ἵνα φωτισθεῖς τὴν καρδίαν βρῶν μετὰ γλυκύτητος δάκρυα ἐν προσευχῇ καθαρᾷ, ὅπως ἐξαλείψῃς τὸ μεταγράμματον τῶν ἐμῶν ἁμαρτιῶν ἐν δάκρυσιν ὀλίγοις, καὶ κατασβέσῃς μοι δι' ὀλίγου κλαυθμοῦ τὸ

πῦρ τὸ καιόμενον· εἰ γὰρ δοίης ἐνταῦθα κλαῦσαί με, Δέσποτα, τοῦ πυρὸς ἐκεῖ τοῦ ἄσβεστου ἐλευθερώσεις με. Καὶ οἶδα μὲν, οἶδα, μακρόθυμε, φιλάνθρωπε Κύριε, ὅτι καθ' ἐκάστην ἡμέραν καὶ ὥραν ἄμετρα παροξύνω καὶ παροργίζω σε, ἀλλ' ἡ χρηστότης τῆς μακροθυμίας σου τὴν ἐμὴν νικήσει κακίαν καὶ τὴν πικρότητα. Εἰ γὰρ μήτηρ ἀτιμαζομένη ὑπὸ τοῦ οἰκείου παιδός, οὐ φέρει ὑπεριδεῖν αὐτὸ ὑπὸ τῶν ἰδίων νικωμένη σπλάγχνων, πόσω μᾶλλον ἡ σὴ χάρις καὶ χρηστότης, εὖσπλαγχνε καὶ μακρόθυμε Κύριε, ὑπὸ τῶν σῶν ἀπείρων οἰκτιρῶν κινουμένη νικήσαι ἔχει τὴν ἐμὴν κακίαν καὶ ἐλεῆσαί με; Ναί, φιλάγαθε Κύριε, Θεὲ ἐλέους καὶ οἰκτιρῶν, ῥῦσαί με ἐκ τῶν πονηρῶν ἐπιτηδευμάτων τοῦ μιαινοῦ καὶ δεινοῦ πολεμίου τοῦ συνέχοντος καθ' ὥραν καὶ θλίβοντος τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐν πονηροῖς καὶ μιαινοῖς λογισμοῖς. Ἡ ἄρρητος δύναμις σου, Χριστέ, ἡ ἐπιτιμήσασα τοῖς κύμασι τῆς θαλάσσης, ἐπιτιμήσαι αὐτῶ, καὶ καταργήσαι αὐτόν, καὶ πόρρω ἀπ' ἐμοῦ βάλοι τοῦ δούλου σου· καθ' ἐκάστην γὰρ ἀνανεοῖ κατ' ἐμοῦ τὰς αὐτοῦ μηχανάς, καὶ σπεύδει δεσποτεῦσαι τῆς χαύνης μου διανοίας, καὶ χωρίσαι με ἀπὸ σοῦ καὶ τῶν θείων σου ἐντολῶν. Ἀλλὰ κατάπεμψον, Δέσποτα, πολυέλεε Κύριε, ἐν τάχει, καὶ ἀποδιώξον ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ἀχρείου οἰκέτου σου τὸν Δράκοντα τὸν μέγαν σὺν πᾶσι τοῖς πονηροῖς αὐτοῦ καὶ ῥυπαροῖς λογισμοῖς, ἵνα καθαρῶς ἀνυμνῶ καὶ δοξολογῶ σε σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. 6 Εὐχή Ὁ ἀναμάρτητος ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐκουσία βουλή σταυρὸν ὑπομείνας σωματικῶς, καὶ σφαγεῖς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ δὴ ἀφθόρως τῇ σαρκὶ γευσάμενος θανάτου, ἵνα σώσης τὴν ἔκπτωτον φύσιν ἡμῶν κατειρχθεῖσαν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς· ὁ νεκρὸς ὄραθεις καὶ ζωὴν πηγάσας τῷ κόσμῳ σου, καὶ νεκρώσας τὸν θάνατον, καὶ ὡς σκηνὴν καταλύσας τοῦ ἄδου δεσμωτήριον· ὁ ὄμβρος τῆς ἀφθαρσίας· ὁ ἐκ τῆς θείας ἀστραπῆς ὑπέρτιμος μαργαρίτης· ὁ ζωηφόρος βότρυς γλυκασμὸν ἀποστάζων τῆς σωτηρίας παγκόσμιον· τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν καὶ ἀνέσπερον· ὁ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς Λόγος καὶ σοφία καὶ δύναμις· τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης αὐτοῦ· ἀκατάληπτε Ἰησοῦ καὶ ἀνεξερεύνητε Χριστέ, ὁ μόνος οἰκτίρων καὶ συμπαθὴς, ἔκχεον ἐπ' ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν τὴν πολλὴν σου ἀγαθότητα, καὶ δεξάμενός μου τὰς ἰκεσίας ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἀπείρων ἀνομιῶν καὶ ἁμαρτιῶν, καὶ δώρησαί μοι πάντα τὰ αἰτήματά μου. Μὴ ἀποδοκιμάσης με τὸν ἀδιόρθωτον, μὴ ἀπορρίψης με τὸν ῥάθυμον καὶ ἀνυπομόνητον, μὴ εἴπης μοι τῷ ἀθλίῳ ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ σου, ὅταν κρίνης τὸν κόσμον ἅπαντα, τί ὑπέμεινας δι' ἐμέ· ὅτι οὐκ ἔχω μικρὰν ὁ τάλας ὑπομονήν. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ καὶ φρικτῇ ἔρεῖς ἡμῖν, Κύριε, τοῖς ἁμαρτωλοῖς· οἴδατε ἀκριβῶς τί ὑπέμεινα δι' ὑμᾶς, ὦ ἄνθρωποι; Θεὸς ὢν δι' ὑμᾶς ἐσαρκώθην· ἀόρατος ὢν δι' ὑμᾶς ἐπὶ γῆς ἐμφανῶς ἐβάδισα· δι' ὑμᾶς ἐπέινασα, ἐδίψησα, ἐκοπίασα· δι' ὑμᾶς ἐδιώχθην, ἐλιθάσθην. Καὶ ἀναμάρτητος ὢν δι' ὑμᾶς ἐρραπίσθην, ἐνεπτύσθην· καὶ ἀπαθὴς ὢν δι' ὑμᾶς ἐσταυρώθην· καὶ ἀθάνατος ὢν δι' ὑμᾶς θάνατον ὑπέμεινα ἐπονείδιστον. Δι' ὑμᾶς λόγῃ τὴν πλευρὰν ἐκεντήθην καὶ ὄξος μεμιγμένον ὑσώπῳ καὶ χολῇ ἐποτίσθην, καὶ οὕτω πάσχων προσηλωμένος ἐν τῷ σταυρῷ οὐκ ὠργίσθην, καὶ μυκτηριζόμενος οὐ κατηρασάμην. Ἐγὼ ὁ Δεσπότης, ὁ ἀνώτερος ὢν πάντων τῶν ἐγκλημάτων, ταῦτα πάντα ὑπέμεινα δι' ὑμᾶς, ἵνα ποιήσω ὑμᾶς οὐρανίους καὶ ἀγίους. Βασιλείαν αἰώνιον ἐχαρισάμην ὑμῖν· πάντας ὑμᾶς ἀδελφούς ἐκάλεσα· τῷ Πατρὶ προσήνεγκα· τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατέπεμψα. Τί οὖν ὑμεῖς ὑπέμεινατε, ὦ ἄνθρωποι, δι' ἐμέ; Πρὸς ταῦτα τί ἔρω ὁ τάλας ἐγώ, ὁ πονηρὸς καὶ ἁμαρτωλὸς καὶ βέβηλος; Τότε μάρτυρες μὲν δείξουσι τὰς πληγὰς αὐτῶν, τὰς στρεβλώσεις, τῶν μελῶν τὰς ἐκκοπὰς καὶ τὴν εἰς τέλος καρτερίαν αὐτῶν· ἀσκηταὶ δὲ δείξουσι τὴν ἄσκησιν αὐτῶν, τὴν ἐπιτεταμένην νηστείαν, τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν ἀκτημοσύνην, τὰ δάκρυα καὶ τὴν εἰς τέλος ὑπομονὴν αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ ὁ ῥάθυμος, ὁ ἁμαρτωλός, ὁ ὑπεύθυνος, τί ἔχω δεῖξαι, εἰ μὴ τὸν

καρπὸν τῆς αἰσχύνης, γαστριμαργίαν, φιληδονίαν, πολυυπνίαν, πολυκτημοσύνην, ἀνυπομονησίαν, κενοδοξίαν, ἀμέλειαν; Εἰ οὖν λόγον ἀπαιτήσεις με, Κύριε, περὶ τοῦ δοθέντος μοι πρὸς μετάνοιαν καιροῦ, ἔνεκεν τῆς ἀμελείας μου, ποίαν δώσω ἀπολογία; Εἰ δὲ καὶ ἕως ἀργοῦ λόγου, ὡς γέγραπται, καὶ πο νηρῶν λογισμῶν καὶ ἐνθυμήσεων ἐξετασθήσομαι, ποῖός με τότε φόβος καὶ κλόνος τὸν δειλαίον λήψεται, ποία με δὲ μετὰ ταῦτα βάσανος διαδέξεται; Φεῖσαι, Κύριε, φεῖσαι, εὖσπλαγχνε, φεῖσαι, φιλάνθρωπε, φεῖσαι, μόνε ἀγαθέ, καὶ μὴ ἀνάξιον κρίνης με τῶν σῶν οἰκτιρμῶν. Μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με. Μὴ μνησθῆς ἀρχαίων μου ἀνομιῶν, μηδὲ τῶν προσφάτων. Σοί, Κύριε, τῷ Θεῷ ἡ δικαιοσύνη, ἐμοὶ δὲ ἡ αἰσχύνη προσώπου. Μνήσθητι, Κύριε, ὅτι τὰ ἐλέη σου ἀπὸ τοῦ αἰῶνός εἰσιν εἰς γενεάν καὶ γενεάν, ἐπὶ πάντα τὸν λαόν σου. Μνήσθητι ὅτι σὺ πάντων ἡμῶν ἐγενήθης καταφυγὴ καὶ σωτηρία τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ σέ. Σπλαγχνίσθητι καὶ ἐλέησόν με διὰ μόνην τὴν σὴν ἀγαθότητα. Στήριξον τὴν παρειμένην μου ψυχὴν τῇ ῥαθυμίᾳ τῆς ἀμελείας μου, ὁ ἀνορθῶν τοὺς κατερραγμένους, καὶ ἰώμενος τοὺς συντετριμμένους. Ἴδου γὰρ αἱ ἀνομίαι μου μεγάλαι καὶ ἰσχυραί, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀμαρτιῶν μου πολὺ καὶ ἄπειρον, καὶ ἡ εὐχή μου ἀσθενῆς ὑπάρχει, καὶ ἡ σκληρότης τῆς καρδίας μου ἐξήρανε τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἡ ἀνάγκη τοῦ σώματος προφασίζεσθαι ποιεῖ με προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις, καὶ ἡ ἀπώλεια ὀχλεῖ με καταλεῖψαι τὴν ὁδόν· σὺ δὲ γινώσκεις, Δέσποτα, τὴν ὀλιγωρίαν τῆς ταλαιπωρίας μου, καὶ ὅσαι με πολεμοῦσι πονηραὶ προλήψεις, καὶ σὺ βλέπεις τὴν κατ' ἐμοῦ πολυμήχανον κακίαν τοῦ Ἐχθροῦ. Ἀντιλαβοῦ μου κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ σῶσόν με χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς, πρεσβείαις τῆς ὑπεραχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων· ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος ὑπάρχεις, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν καὶ εὐχαριστίαν καὶ προσκύνησιν ἀναπέμπομεν, σὺν Θεῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. 7 Εὐχὴ Φιλάνθρωπε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μου, εἰς τοὺς οἰκτιρμούς σου θαρρῶν ἰκετεύω σε, μὴ στήσης με ἐξ εὐωνύμων σου μετὰ τῶν ἐρίφων τῶν παροξυνάντων σε, μηδὲ εἴπης μοι, ἀμήν λέγω σοι, οὐκ οἶδά σε, ἀλλὰ δός μοι κατὰ τὴν χρηστότητά σου κλαυθμὸν διηνεκῆ, καὶ κατάνυξιν, καὶ ταπείνωσιν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ ἄγνισον αὐτὴν ἐν τῷ φόβῳ σου διὰ τῆς μεταλήψεως τῶν ζωοποιῶν σου ἀχράντων μυστηρίων, ἵνα γένηται ναὸς τῆς σῆς χάριτος· εἰ γὰρ καὶ σφόδρα ἀμαρτωλὸς εἰμι καὶ ἀνάξιος, ἀλλ' οὖν διηνεκῶς εἰς τὴν θύραν σου κρούω, καὶ εἰ ῥαθυμὸς καὶ ὀκνηρὸς, καὶ τῆς ἐμῆς σωτηρίας καταφρονῶ, ἀλλ' ὅμως εἰς τὴν ὁδόν σου βαδίζω. Σῶσόν με ἔνεκεν τοῦ ἐλέους σου, ὅτι χρηστὸς εἶ, Κύριε, τοῖς σύμπασι, καὶ οἱ οἰκτιρμοί σου ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα σου, καὶ σοῦ ἐστὶν ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. 8 Ἐτέρα Βοηθὸς μου γενοῦ, Δέσποτα ἀπάντων Χριστέ, ὑπεράσπισον τῆς ψυχικῆς μου ἀσθενείας. Ἀπαλλαγείην τῆς ἀνοσίτου ταύτης καὶ ἀμαρτητικῆς φθορᾶς· ἐλεύθερος γενοίμην τῶν δεσμῶν τῆς ἀμαρτίας· μὴ ἐνεργεῖτω ἐν ἐμοὶ ἡ τυραννὶς τῆς κακίας, μηδὲ κατακρατεῖτω μου ὁ πολέμιος δαίμων διὰ τῆς ἀμαρτίας ὡς αἰχμαλώτου, ἀλλ' ἐλθέτω ἐπ' ἐμέ ἡ τοῦ Θεοῦ καὶ προσκυνητοῦ σου Πνεύματος βασιλεία, ἵνα ἀποχωρήσῃ τὰ νῦν ἐπικρατοῦντα καὶ βασιλεύοντά μου ἐβδελυγμένα πάθη. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἐλέους καὶ φιλανθρωπίας καὶ οἰκτιρμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. 9 Ἐτέρα Κύριε, δός ἔλεος τοῖς μισοῦσι καὶ φθονοῦσι καὶ λοιδοροῦσιν, ὁμοίως καὶ τοῖς καταλαλοῦσί μου· καὶ μηδὲ τις ἐξ αὐτῶν δι' ἐμέ τὸν ἀκάθαρτον πονηρόν τι πάθοι, μήτε ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, μήτε ἐν τῷ μέλλοντι, ἀλλὰ ἀγίασον αὐτοὺς ἐν τῷ ἐλέει σου, καὶ σκέπασον αὐτοὺς ἐν τῇ χρηστότητί σου, Πανάγαθε. 10 Εὐχὴ Τί ποιήσω ὁ ἄθλιος πάντων ἀνθρώπων; Κλαύσω ἐμαυτὸν ὡς ἔτι καιρὸς δεχθῆναι τὰ δάκρυα. Οἴμοι, τί ποιήσω τὴν γέενναν τοῦ πυρὸς <καὶ> τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, ἔνθα

ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων; Οἴμοι, τί ποιήσω τὴν βάσανον καὶ τὸν τάρταρον τὸν ἀτελεῦτητον, τὸν ἰοβόλον καὶ ἀκοίμητον σκώληκα; Οἴμοι, τί ποιήσω τὴν ἀπειλὴν τῶν ἐπὶ τῶν κολάσεων, ὅτι φοβεροὶ εἶσι καὶ ἀνελεήμονες; Τίς δῶή μοι τῆ κεφαλῇ μου ὕδωρ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων, καὶ καθίσας κλαύσω νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ἵνα Θεὸν δυσωπήσω, ὃν παρώργισα; Ἡμαρτες, ψυχὴ μου μετανόησον. Ἰδοῦ, αἱ ἡμέραι ἡμῶν ὡς σκιά παράγουσιν. Ἔτι μικρὸν, καὶ ἀπελεύσῃ ἐκεῖθεν. Φοβερὸν τόπον μέλλεις διέρχεσθαι, ψυχὴ μου. Μὴ υπέλθῃ ἡμέρας ἐξ ἡμέρας ἐπιστρέφειν πρὸς Κύριον. Οἴμοι, τί ποιήσω; Ἐξεδίωξας τοὺς ἀγίους Ἀγγέλους διὰ τῶν ῥυπαρῶν λογισμῶν καὶ πράξεων. Μὴ δὸς ἀνάπαυσιν ἑαυτῇ, μηδὲ σιωπησάτω κόρη ὀφθαλμῶν σου προσπίπτουσα τῷ Ἀγαθῷ καὶ Φιλανθρώπῳ δοθῆναί σοι βοήθειαν ἐξ ὕψους. Φοβεροὺς καὶ φρικώδεις τρόπους οὐ μετὰ πολὺ μέλλομεν διέρχεσθαι, ἀδελφοί. Οὐ δυνατὸν μὴ ὀδεῦσαι ἐκείνην τὴν ὁδόν. Οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα ἐπὶ βοήθειᾳ συνοδεύσει ἡμᾶς· οὐ γονεῖς, οὐκ ἀδελφοί, οὐ φίλοι, οὐ γένος, οὐδὲ πλοῦτος, οὐδέ τι τῶν ὁμοίων. Μὴ οὖν ἀμελήσωμεν τῶν ἀγαθῶν πράξεων, ἃς εὐρήσομεν ἐν τῷ καιρῷ τῆς χρείας. Νήψωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, ἵνα μετὰ τὸν χωρισμὸν μὴ δυνηθῶσι κατασχεῖν ἡμᾶς οἱ ἄρχοντες τοῦ σκότους. Οὐ βασιλέα φοβοῦνται, οὐ τύραννον τιμῶσιν, οὐ μικρὸν, οὐ μέγαν, εἰ μὴ μόνον τὸν ἐν εὐσεβείᾳ ζήσαντα, τὸν ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς καταληφθέντα. Ἐκ προσώπου τούτου φοβηθήσονται καὶ ὑποχωροῦσιν ἔμφοβοι ὄντες, δίοδον παρέχοντες μετὰ πολλῆς σπουδῆς, καθὼς γέγραπται· δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Κυρίου, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος· προπορεύεται γὰρ πρὸ προσώπου αὐτῶν ἡ δικαιοσύνη αὐτῶν. Μακάριος ὁ εὐρεθεὶς ἐλεύθερος ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ χωρισμοῦ. Μὴ ἀμελήσωμεν οὖν, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί· μὴ ἔλκωμεν πρὸς ἑαυτοὺς τὰ ἀλλότρια, τὰ πάντως φθειρόμενα. Ἐκείνη ἡ ὁδὸς πάντα καταλύει. Φθασάσης γὰρ τῆς ὥρας ἐκείνης αἱ ἡδοναὶ μαρανθήσονται, ἡ τρυφή καὶ ἡ κενοδοξία παύσεται, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ φιλαργυρία οὐ διαμενεῖ. Κύριε, τὴν ὥραν ἐκείνην λαβὼν κατὰ νοῦν, προσπίπτω τῇ ἀγαθότητί σου βοῶν, μὴ δοθῶ τοῖς ἀδικοῦσί με, Δέσποτα. Μὴ καυχῆσονται οἱ ἐχθροί σου κατὰ τοῦ δούλου σου, ἀγαθὲ Κύριε, τρίζοντες τοὺς ὀδόντας καὶ ἐκφοβοῦντες τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ. Μὴ εἴποιεν· εἰς χεῖρας ἡμῶν ἐλήλυθας, ἡμῖν παρεδόθης, πλην αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν προσεδοκῶμεν. Μὴ, Κύριε, μὴ ἀποδώσης μοι κατὰ τὰς ἀνομίας μου, καὶ μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ. Μὴ εἴπῃς μοι· ἀμὴν λέγω σοι, οὐκ οἶδά σε. Σύ, Κύριε, παίδευσόν με, πλην ἐν οἰκτιρμοῖς, καὶ ὁ Ἐχθρὸς μὴ ἐπιχαρήτω μοι. Ἀλλὰ σβέσον αὐτοῦ τὴν ἀπειλὴν, καὶ πᾶσαν τὴν ἐνέργειαν κατάλυσον· καὶ δός μοι τὴν πρὸς σὲ ὁδὸν ἀνύβριστον καὶ ἀνεπηρέαστον ἀνύσαι.